

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 20Csp/89/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117209785
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2018:3117209785.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudcom Mgr. Petrom Hvizdošom v spore žalobkyne E. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O. XXX/X, B., právne zastúpenej Podhorský & Partners, s.r.o., Advokátska kancelária, Zámocká 35, Bratislava, IČO: 46 962 000 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 837,22 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa pôvodnou žalobou podanou dňa 5.5.2017 domáhala, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť jej sumu 837,22 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 3.5.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V žalobe uviedla, že dňa 25.9.2009 uzatvorila žalobkyňa ako dlžníčka (spotrebiteľka) so žalovaným ako veriteľom Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni sumu 1.161,79 Eur a zároveň poskytol ďalší revolving v sume 773,42 Eur. Na Okresnom súde Trenčín sa viedlo konanie pod sp. zn. 27C 135/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobkyňu o zaplatenie sumy 1.569,70 Eur. V uvedenom konaní súd žalobu žalovaného zamietol z dôvodu, že bolo preukázané, že uvedená zmluva o úvere je neplatná, pretože nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej forme v zmysle zákona, a peňažné prostriedky, ktoré poskytla žalobkyňa žalovanému predstavujú bezdôvodné obohatenie. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný poskytol a vyplatil žalobkyni úver vo výške 1.519,39 Eur a žalobkyňa splatila žalovanému sumu 2.356,61 Eur. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne prijatím sumy vo výške 837,22 Eur bez právneho dôvodu. Toto bezdôvodné obohatenie je žalovaný povinný vydať žalobkyni podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa zároveň zastáva názor, že v predmetnej zmluve bola dojednaná neprimerane vysoká úroková sadzba, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej uviedla, že v prípade vznesenia námietky premlčania žalovaným by sa mala aplikovať 10 ročná premlčacia doba a poukázala na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 84/2011 zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 3Co 41/2012 zo dňa 6.3.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 5Co 134/2012 zo dňa 26.11.2013, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9co 648/2013 zo dňa 20.2.2014, v ktorých súdy vzhľadom na zistené skutkové okolnosti konštatovali, že dodávateľ získal bezdôvodné obohatenie úmyselne, a je nutné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Zároveň sa žalobkyňa žalobou domáhala priznania úroku z omeškania v zákonnej výške 5% ročne z dlžnej sumy 837,22 Eur od 3.5.2017 do zaplatenia, t. j. odo dňa podania tejto žaloby.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 6.6.2017. Vzniesol v ňom námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trenčín, a žiadal o postúpenie veci vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým je všeobecný súd žalovaného, t.j. Okresný súd Bratislava I. Poukázal na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je upravený spotrebiteľským právnym režimom, ale je ho potrebné posudzovať podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poukázal na názor Krajského súdu v Žiline vyjadrený v uznesení sp. zn. 9Co 516/2015 zo dňa 29.10.2015, podľa ktorého vzťah bezdôvodného obohatenia je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom. Žalovaný poprel nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014 bol v celom rozsahu zrušený Krajským súdom v Trenčíne dňa 27.2.2015. Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2009 nie je neplatná. Táto zmluva pozostáva z ustanovení nachádzajúcich sa na prednej (lícnej strane), zmluvných dojednaní na zadnej (rubovej) strane listiny a príloh, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmluvy majú v zásade dispozitívnu povahu, čo vyplýva zo základnej zásady civilného práva - zmluvnej slobody. Tento princíp okrem iného znamená aj to, že zmluvné strany vzájomným prejavom vôle môžu určiť, čo obsah zmluvného vzťahu má a nemá tvoriť, ako má byť vyjadrený, atď.. Aj podľa právnej praxe „Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatel'ná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitost' jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Na celistvosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok, obsahovej súvislosti textu, jednotnej normy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom. V zmysle uvedeného teda Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia článku 7, ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Žalovaný odcitoval ust. bodu 2 zmluvných dojednaní čl. 2.1.. Zmluvné strany si teda výslovne dohodli spôsob konštituovania ich zmluvného vzťahu. V čase podania žiadosti o úver si zmluvné strany stanovili, že žiadosť bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver bude žiadateľovi poskytnutý úver v takej výške ako žiadal, resp. nižšej. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 13Co 111/2014 dospel tiež k záveru, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Odkázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého sa čl. 10 ods. 1, 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu uplynutia subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby. Poprel tvrdenia žalobkyne o tom, že žalovaný sa mal na jej úkor bezdôvodne obohatiť, keď uzavrel s ňou zmluvu o úvere so žalobkyňou tvrdeným nedostatkom. Činnosť žalovaného bola v roku 2009 pod dohľadom Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá nezistila pri vykonávaní kontrol žiadne porušenie povinnosti žalovaného. Z podanej žaloby nevyplýva žiadna konkrétna skutková okolnosť, o ktorú by sa záver žalobkyne o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného mohol opierať. V tomto smere žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 516/2015, v ktorom v obdobnej právnej veci krajský súd uzavrel, že nebol preukázaný úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie. Z uvedených dôvodov navrhol žalovaný žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

3. Žalobkyňa na vyjadrenie žalovaného reagovala podaním zo dňa 6.7.2017, v ktorom trvala na podanej žalobe. Uviedla, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru, pretože v zmluve o úvere vedome dojednal vysoké úroky, RPMN, priemernú RPMN, vo výške cca 70%. Ide jednoznačne o konanie v rozpore s dobrými mravmi s cieľom získať vysokú odmenu za poskytnutie úveru. Súdny vo viacerých prípadoch judikovali rozpor zmluvnej dokumentácie žalovaného s právnym poriadkom SR a preto je zrejmé, že žalovaný prijímal plnenia nad rámec prípustný zákonom úmyselne s vedomím, že ide o plnenia v rozpore so zákonom, či dobrými mravmi. Žalovaný uplatňuje dlhodobu neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, úroky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a sú neprimerane vysoké ako aj premlčané pohľadávky na celom území SR. Je zrejmé, že tak robí vedome s úmyslom sa obohatiť na úkor spotrebiteľov. Ďalej uviedla, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti, napr. správne uvádzať RPMN, dlhodobé dojednávania neprimerane vysokých

úrokov a poplatkov za poskytnutie úveru sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Námieta premĺčania vznesená žalovaným je neurčitá, nie je zrejmé kedy začala plynúť premĺčacia doba. Žalobkyňa sa až z rozhodnutia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014 dozvedela, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Skôr sa to nemala ako dozvedieť.

4. Žalovaný na toto podanie žalobkyne reagoval v podaní zo dňa 2.8.2017. V ňom poukázal na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Uvedené ustanovenie je lex specialis. Ak by bola prekročená maximálna výška odplaty, nešlo by o neplatný právny úkon, ale dlžník by nebol povinný platiť len úrok v rozsahu prevyšujúcom najvyššiu prípustnú hodnotu. Zmluvný úrok a RPMN boli dojednané platne, a ich výške nebola počas doby trvania zmluvy spochybnená. Tvrdenia žalobkyne sú založené na neurčitej právnej argumentácii, kedy nie je zrejmé na aké právne predpisy sa žalobkyňa odvoláva. Neurčitá je aj námietka žalobkyne o neprimeranosti výšky priemernej RPMN, čo je údaj určovaný Ministerstvom financií SR. Zmluva o úvere bola splatená dňa 2.10.2014, kedy bola splatená posledná splátka úveru a od nasledujúceho dňa začala plynúť subjektívna dvojiročná premĺčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá uplynula dňa 3.10.2016, no žalobu podala žalobkyňa až po jej márnom uplynutí.

5. V podaní zo dňa 3.10.2017 žalobkyňa trvala na podanej žalobe. Opätovne poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Žiline, ktoré odcitovala v žalobe. Poukázala na to, že žalovaný uzavrel nespočetne veľa formulárových zmlúv so spotrebiteľmi. Tieto formulárové zmluvy (rovnako ako v danom prípade) obsahovali viaceré ustanovenia odporujúce dobrým mravom, a absentovali údaje o RPMN v zmluvách, čo zákona č. 258/2001 Z.z. sankcionoval tým, že úver bol bezúročný a bez poplatkov. Pre žalovaného je prijateľnejšie ignorovať právnu úpravu slúžiacu na ochranu spotrebiteľa, neuvádzať v zmluvách zákonom vyžadované obligatórne náležitosti, požadovať od spotrebiteľa nezákonne vysokú odplatu za účelom, aby sa obohatil na úkor spotrebiteľov, od ktorých nie je možné objektívne vyžadovať, aby boli schopní posúdenia uzatváraných zmlúv už v čase ich podpisu. Žalovaný tak zneužíva svoje silnejšie postavenie vo vzťahu k spotrebiteľovi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a prijíma od nich plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Konanie žalovaného je vopred premyslené a pre neho ekonomicky výhodné. V rámci poctivého obchodného styku bol žalovaný povinný postupovať s náležitou starostlivosťou aby zmluvy uzatváral v súlade so zákonom a najmä s náležitosťami, ktoré sú v súlade s dobrými mravmi. Konanie žalovaného považuje žalobkyňa za vedomú činnosť, keď konal v rozpore so zákonom, uplatnil na súde nárok, ktorý bol zjavne v rozpore s dobrými mravmi v priamom úmysle obohatiť sa. Žalobkyňa ako spotrebiteľ konajúc v dobrej viere si plnila svoje povinnosti pod dojmom, že zmluva je platne uzavretá a že všetky nároky žalovaného sú legálne a legitímne. Žalovaný mohol a mal vedieť, že žalobkyňa mu zaplatila viac ako bola povinná. Napriek tomu si uplatnil žalovaný na súde žalobou nárok na plnenie zo zmluvy s úmyslom obohatiť sa a získať ďalšie bezdôvodné obohatenie. Len ťažko možno uveriť, že žalovaný nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Nejedná sa o nedbanlivostné konania žalovaného. V danej veci je preto nutné aplikovať 10 ročnú premĺčaciu dobu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá plynie od vtedy, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy jednoznačne smeroval k bezdôvodnému obohateniu a existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nárok teda nie je premĺčaný. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v prípade žalovaným vznesenej námietky premĺčania ide o výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv. Uplatnenie námietky premĺčania žalovaným je podľa názoru žalobkyne výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premĺčacej doby nezavinil (práve naopak zavinil to žalovaný, kedy žaloval v pôvodnom konaní žalobkyňu ako spotrebiteľa), a voči ktorému by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku plynutia premĺčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje práva včas neuplatnil. Preto je tvrdým postihom vo sfére žalobkyne, keby bola žaloba zamietnutá aj napriek tomu, že žalobkyňa nemohla a nevedela skôr uplatniť svoje nároky, žalovaný vedomo minimálne s nepriamym úmyslom sa obohacoval na úkor žalobkyne. Poukázala na rozhodnutie ESLP vo veciach *Stagno v. Belgicko* a *Zehenter v. Rakúsko*, ktoré vychádzajú z myšlienky, podľa ktorej je v občianskom súdnom konaní potrebné osobitne chrániť osoby, ktoré z objektívnych dôvodov nemôžu samy efektívne brániť svoje práva a v prípade ak dôjde ku kolízii požiadavky právnej istoty a práv takejto osoby je nevyhnutné osobitné charakteristiky takejto osoby

zohľadniť. Princíp spravodlivého vyriešenia sporu má mať podľa žalobkyne prednosť pred princípom právnej istoty. Ďalej žalobkyňa uviedla, že o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil sa dozvedela až keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014. Skôr sa to nemala ako dozvedieť, pretože bola žalovaná na súde žalovaným. Podstatou materiálneho štátu je vnášať do systému pozitívneho práva a formálnej zákonnosti aj základné princípy a hodnoty, ktoré sú základom demokracie. Princíp legality je prirodzenou súčasťou právneho štátu, no používanie a výklad právnych noriem musí byť podriadené aj ich materiálnemu zmyslu, ktorý rešpektuje základné princípy demokracie. Týmto je jasne vyjadrený odmietavý postoj k čisto formálnej koncepcii právneho štátu. Teda aj konajúci súd by mal v otázke plynutia premlčacej doby napriek ustanoveniu zákona prihliadnuť na to, že ak by postupoval čisto formálne znemožnil by uplatňovať práva subjektov, ktorí boli „poškodenými“ v prípade poskytnutia úverov a ktoré časom preplatili. Tieto subjekty boli dokonca žalované v pôvodných konaniach, museli sa brániť a nevedeli ako ich spor skončí. Preto nemohli uplatniť žiadne nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože čakali na rozhodnutie súdu. Stáva sa, že medzičasom do rozhodnutia súdu uplynie 3 ročná objektívna premlčacia doba a tým sa znemožní subjektom uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Týmto postupom je porušená povinnosť všetkých štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia nároku (aj na vydanie bezdôvodného obohatenia) týmito subjektmi, ktorým boli priznané. Je teda vylúčená taká aplikácia práva súdom, ktorá by odňala spravodlivosť týmto subjektom napr. tým, že uplynutím objektívnej premlčacej doby napriek tomu, že poškodený sa ani nedozvie kto sa na jeho úkor obohatil, súd žalobu zamietne bez toho aby sa vysporiadal so subjektívnou premlčacou dobou.

6. Žalovaný v písomnom podaní zo dňa 18.12.2017 uviedol, že žalobkyňa sa opätovne odvoláva na rozsiahle právne konštrukcie, ktoré však nemajú oporu v skutkovom stave. Preto tvrdeniam žalobkyne o úmysle na strane žalovaného nemožno priznať žiadnu právnu relevanciu. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vychádzal zo stavu, kedy za kontrol vykonávaných slovenskou obchodnou inšpekciou boli zmluvy uzatvárané s dlžníkmi posúdené ako súladné s príslušnou právnou úpravou. V ostatnom sa žalovaný pridržiaval svojich predchádzajúcich vyjadrení.

7. Žalobkyňa podaním zo dňa 18.1.2018 uviedla, že na základe mnohých podnetov spotrebiteľov posudzovalo Ministerstvo spravodlivosti SR spotrebiteľské zmluvy žalovaného a dospelo k záveru, že viaceré zmluvné podmienky zakomponované v zmluvách žalovaného sú neprijateľné (medzi nimi revolving, úroky z omeškania, neprimerané vysoké zmluvné pokuty, blankozmenku, rozhodcovskú doložku, dohodu o zrážkach zo mzdy), žalovaný využíva finančnú situáciu spotrebiteľov, je potrebné podať podnet združeniu na ochranu spotrebiteľov na zváženie podania žaloby proti žalovanému na súd. Vzhľadom na uvedené odborné posúdenie Ministerstva spravodlivosti SR je možné, dokonca nutné posúdiť konanie žalovaného ako úmyselné konanie. Žalobkyňa týmto podaním zároveň rozšírila žalobu o nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré proti žalovanému uplatnila v sume 1.444,15 Eur. Žalovaný si proti žalobkyňi uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27C 135/2014 nárok v sume 1.569,70 Eur, napriek tomu, že žalobkyňa úver preplatila o sumu 837,22 Eur. Žalovaný sa obohatil a chcel obohatiť spolu o sumu 2.406,92 Eur (1.569,70 Eur + 837,22 Eur), z ktorej sumy žalobkyňa považuje 60%, teda sumu 1.444,15 Eur za primerané finančné zadostučinenie vzhľadom na charakter zásahu do práv žalobkyne. Bola splnená podmienka ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., pretože žalobkyňa ako spotrebiteľka bola úspešná v súdnom konaní, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27C 135/2014-33 zo dňa 7.10.2014. Citovaná právna norma vznik ujmy, resp. hrozbu ujmy nevyžaduje. Právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žalobkyňa v tomto smere odkázala na názory uvedené v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 350/2015 zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 18Co 34/2014 zo dňa 16.2.2015, sp. zn. 7Co 56/2017 zo dňa 26.9.2017. Poukázala na sankčnú a satisfakčnú funkciu primeraného finančného zadostučinenia.

8. Žalovaný v podaní zo dňa 19.6.2018 uviedol, že listy Ministerstva spravodlivosti SR, na ktoré žalobkyňa poukázala a ktoré predložila sa týkajú iných úverových prípadov, v ktorých dlžníkom boli podnikatelia. Poprel dôvodnosť nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Poukázal na to, že konanie vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27C 135/2014 bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom. V tomto konaní nebola žalobkyňa úspešná, nebolo výrokom rozsudku v spojení s odôvodnením konštatované porušenie práv spotrebiteľa a akým spôsobom sa tak stalo. Neboli teda naplnené zákonné podmienky pre priznanie tohto nároku.

K uplatneniu požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré podľa tvrdenia žalobkyne malo byť satisfakciou za porušenie jej spotrebiteľských práv nedošlo v bezprostrednej časovej následnosti po vydaní uvedeného rozhodnutia, ale s výrazným časovým odstupom, čo spochybňuje existenciu dôvodov, pre ktoré by malo byť poskytnuté primerané finančné zadosťučinenie. Nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bol uplatnený po uplynutí subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby.

9. Súd uznesením č.k. 20Csp 89/2017-69 zo dňa 2.8.2018 pripustil navrhnutú zmenu žaloby.

10. Spor bol prejednaný podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v neprítomnosti žalobkyne, žalovaného, a ich právnych zástupcov, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní a s pojednávaním v ich neprítomnosti súhlasili.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, výpisu z obchodného registra ohľadom žalovaného, rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27C 135/2014-33 zo dňa 7.10.2014, vyjadrení žalovaného zo dňa 6.6.2017, 2.8.2017, 18.12.2017, 19.6.2018, vyjadrení žalobkyne zo dňa 6.7.2017, 3.10.2017, 20.8.2018, inšpekčného záznamu zo dňa 16.10.2009, prehľadu platieb, rozšírenie žaloby zo dňa 18.1.2018, odpovedí na žiadosti zo dňa 23.9.2016, 23.6.2016, výňatku zo zmluvy o úvere č. XXXXXX - XXXXX, prehľadu priemerných úrokových mier, obsahu spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/135/2014 a to najmä zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.9.2009, karty klienta, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co 12/2015-50 zo dňa 27.2.2015.

12. V konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27C 135/2014 sa žalovaný v procesnej pozícii žalobcu proti žalobkyni a L. ako žalovaným 1/, 2/ domáhal, aby mu spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 1.569,19 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 16.12.2012 do zaplatenia titulom nesplateného revolvingového úveru, ktorý žalovaný poskytol žalobkyni na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.09.2009.

13. Zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.09.2009, časti 5. bolo zistené, že žalobkyňa dňa 22.09.2009 požiadala žiadosťou č. XXXXXXXXXXXX žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 1.161,79 Eur, pričom uviedla, že úver bude splácať v 36 mesačných splátkach vždy k 9.dňu v mesiaci po 65,43 Eur. Predpokladaná RPMN za úver mala byť 68,85 %, a úroková sadzba 68,85% ročne. Zmluvná odmena, ktorá predstavovala celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom bola 1.193,52 Eur. Žiadala o poskytnutie čiastky revolvingu 659,50 Eur s predpokladanou RPMN revolvingu 59,52%, zmluvnou odmenou revolvingu 910,71 Eur a ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 67,96%. V zmysle bodu 6.7. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere mala pristúpiť L. k záväzku žalobkyne. V časti 6. Zmluvy o úvere sú uvedené náležitosti úveru v rovnakých výškach ako v časti 5., okrem RPMN za úver, ktorá je uvedená vo výške 66,04% a RPMN po poskytnutí revolvingu, ktorá je uvedená vo výške 54,99%.

14. Podľa karty klienta vyhotovenej ku dňu 6.11.2013, obsiahnutej v spise Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014 bol žalobkyni na základe uvedenej úverovej zmluvy vyplatený úver dňa 25.9.2009 v sume 973,81 Eur a revolvingový úver dňa 27.6.2011 v sume 545,58 Eur, t.j. celkovo bola vyplatená suma 1.519,39 Eur a žalobkyňa žalovanému splátkami od 7.10.2009 do 9.2.2009 splatila celkovú sumu 2.356,61 Eur. Z poštového poukazu zo dňa 30.9.2014, podacie číslo 1129, obsiahnutom v spise Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014 bolo preukázané, že v tento deň žalobkyňa poukázala žalovanému ďalšiu úhradu v sume 1.569,19 Eur, ktorú žalovaný zaúčtoval na úhradu titulom predmetnej zmluvy o úvere, keďže to vyplýva z prehľadu platieb predloženého žalovaným, v ktorom je ku dňu 2.10.2014 zaevidovaná táto úhrada ako posledná úhrada dlhu zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX.

15. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 27C 135/2014-33 zo dňa 7.10.2014 bola žaloba žalovaného zamietnutá, žalobkyni, L. a vedľajšiemu účastníkovi na ich strane súd náhradu trov konania nepriznal. Z odôvodnenia vyplýva, že súd považoval zmluvu o úvere za neplatnú z dôvodu nedodržania jej písomnej formy v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., keďže žalovaný neschválil úver podľa žalobkyňou požadovaných parametrov (RPMN úveru, RPMN revolvingu), ale tieto modifikoval, čím došlo k odmietnutiu pôvodného návrhu žalobkyne a k vzniku nového návrhu na uzavretie zmluvy. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol žalovaný odvolaním, pričom následne žalovaný vzal žalobu späť a Krajský

súd v Trenčíne uznesením č.k. 4Co 12/2015-50 zo dňa 27.2.2015 pripustil späťvzatie žaloby , rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil.

16. Podľa § 497 Obchodného zákonníka Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka Neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z.z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; 3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. 4)

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

Podľa § 4 ods. 3 veta posledná zákona č. 258/2001 Z.z. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

17. Z obsahu žaloby žalobkyne, jej vyjadrení vyplýva, že proti žalovanému sa vydania bezdôvodného obohatenia domáha z dôvodu, že žalovanému vyplatila na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere peňažné plnenia, na ktoré nemal žalovaný nárok, pretože podľa žalobkyne zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná pre nedodržanie písomnej formy, a žalovanému nevznikol nárok na úrok a poplatky pre absenciu zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a aj dohodnutá odplata za úver je neprímerane vysoká a teda neplatná pre rozpor s dobrými mravmi.

18. Závazky vznikajú podľa § 489 Občianskeho zákonníka aj z bezdôvodného obohatenia. Za bezdôvodné obohatenie sa v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje majetkový prospech získaný plnením na úkor iného, pričom kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Jednotlivé skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia sú vymedzené v ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa svoj nárok oprela o skutkové tvrdenia, ktoré možno v rámci právneho posúdenia nároku podradiť pod skutkovú podstatu, v zmysle ktorej žalovaný získal na úkor žalobkyne majetkový prospech bez právneho dôvodu. Obsahom záväzku z bezdôvodného obohatenia je povinnosť osoby, ktorá sa bezdôvodne na úkor iného obohatila vydať tento majetkový prospech osobe, na úkor ktorej sa bezdôvodne obohatila, a oprávnenie osoby, do ktorej majetkovej sféry sa zasiahlo domáhať sa vydania neoprávneného majetkového prospechu, alebo ak to nie je možné peňažnej náhrady. Dôkazné bremeno o vzniku bezdôvodného obohatenia, o konkrétnej výške tohto nároku ako aj o osobe, ktorá je povinná vydať bezdôvodné obohatenie v konaní zaťažuje žalobcu.

19. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že sporové strany uzavreli dňa 25.9.2009 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Zmluva o úvere je upravená v ust. § 497 Obchodného zákonníka a z obsahu uzavretej zmluvy vyplýva záväzok žalovaného ako veriteľa poskytnúť žalobkyňi ako dlžníkovi úver v dojednanej sume, a záväzok žalobkyne a spoludlžníčky L. vrátiť veriteľovi istinu úveru spolu s dojednanou odplatom. Ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa obsah zmluvy a formulárových zmluvných podmienok pred jej podpisom podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť. Súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalovaný vzorový text zmluvy používal vo viacerých prípadoch pri poskytovaní tovarov iným spotrebiteľom. Žalobkyňi poskytol úver žalovaný v rámci jeho podnikateľskej činnosti a žalobkyňa pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale ako spotrebiteľ, čo je zrejme aj z jej označenia v zmluvách menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu, adresou trvalého pobytu. Na uvedenú zmluvu sa vzťahuje aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalobkyňi bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, pričom opak žalovaný netvrdil, a ani nepreukazoval. Spotrebiteľským úverom treba podľa § 2 písm. a/ Zákona č. 258/2001 Z.z. chápať dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

20. Súd nebol viazaný právnym názorom vysloveným v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27C 135/2014-33 zo dňa 7.10.2014, v ktorom bolo konštatované, že zmluva o úvere je absolútne neplatná pre nedodržanie kontraktáčného procesu v zmysle § 43c a nasl. Občianskeho zákonníka, keď návrh žalobkyne na uzavretie zmluvy o úvere žalovaný neprijal bez výhrad, ale parametre úveru pozmenil, s čím už žalobkyňa nevyjadřila súhlas, a tým nemala byť dodržaná písomná forma právneho úkonu v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z.. Tento rozsudok bol totiž uznesením Krajského

súdu Trenčín č.k. 4Co 12/2015-50 zo dňa 27.2.2015 zrušený z dôvodu späťvzatia žaloby v odvolacom konaní a konanie bolo zastavené. V uvedenom konaní sa žalovaný proti žalobkyni a spoludlžníčke domáhal zaplatenia neuhradeného zostatku úveru. Súd teda samostatne v tomto konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia posúdil platnosť predmetnej zmluvy o úvere, a dospel k záveru, že bola uzavretá zmluvnými stranami platne, že bola dodržaná písomná forma právneho úkonu vyžadovaná zákonom. Pokiaľ žalobkyňa so spoludlžníčkou uviedli v žiadosti o úver (časť 5 - údaje o požadovanom revolvingovom úvere), ktorá je súčasťou zmluvy o úvere inú výšku RPMN než ju uviedol žalovaný v zmluve o úvere (časť 6 - údaje o schválenom revolvingovom úvere), nemôže mať uvedené za následok neplatnosť zmluvy o úvere. RPMN sa podľa § 2 písm. d/ zákona č. 258/2001 Z.z. rozumie sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. RPMN teda nie je výsledkom dojednávania zmluvných strán, ale výsledkom výpočtu podľa právneho predpisu. Preto pokiaľ bola táto náležitosť uvedená v inej výške v návrhu na uzavretie zmluvy a v inej výške v akceptácii zmluvy, nespôsobuje to neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere pre nedodržanie písomnej formy. Zmluvné strany sa v zmluve o úvere zhodli na výške úveru, výške revolvingového úveru, výške úrokovej sadzby, výške mesačnej splátky úveru, splatnosti splátok, počte splátok ako aj na celkovej sume, ktoré musí spotrebiteľ dodávateľovi uhradiť. Dohodli sa teda na všetkých podstatných náležitostiach zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka. Pokiaľ je v oznámení o schválení úveru zo dňa 25.9.2009 vyhotovenom žalovaným uvedená iná vyššia výška revolvingového úveru (773,42 Eur), treba brať zreteľ na text samotnej zmluvy o úvere, kde je táto náležitosť v časti údajov o schválenom revolvingovom úvere uvedená vo výške 659,50 Eur teda vo výške v zmysle žiadosti žalobkyne a spoludlžníčky. Aj z karty klienta vyplýva, že revolving bol dojednaný v sume 659,50 Eur, a vyplatený žalobkyni dňa 27.6.2011 v sume 545,58 Eur po odpočítaní odmeny za možnosť odkladu splátok.

21. Zákon č. 258/2001 Z.z. vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme spĺňala prísne obsahové náležitosti. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že zmluva neobsahuje údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré náležitosti musia byť v zmluve obsiahnuté podľa ust. v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ Zákona č. 258/2001 Z.z.. V zmluve je uvedená celková výška mesačnej splátky, termíny a počet splátok, čo je nedostatočný údaj, pretože nie je zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úrok, koľko na poplatok. Na uvedenom nemení nič ani to, že spotrebiteľ si môže po uzavretí zmluvy dodatočne vyžiadať výpis z účtu v podobe amortizačnej tabuľky, ktorá obsahuje informácie o splátkach, pretože zákon jednoznačne vyžaduje, aby zmluva už v čase jej uzavretia mala predpísané náležitosti. Povinnosťou dodávateľa je uviesť celkovú výšku splátky a jej rozčlenenie na jednotlivé zložky. Nutnosť špecifikovať splátky takýmto spôsobom však bola už viackrát judikovaná súdmi vyššej inštancie než sú okresné súdy (napr. v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo 19/2012 zo dňa 12.3.2013, sp. zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28.6.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/816/2014 zo dňa 21.1.2015, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 220/2014 zo dňa 27.11.2014, sp. zn. 19Co/66/2015 zo dňa 1.12.2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/523/2014 zo dňa 25.06.2014, rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/36/2017, 6Co/551/2016, 4Co/263/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.3.2016, sp. zn. 23Co 263/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/172/2016 zo dňa 24.5.2016). Súd sa k tejto ustálenej súdnej praxi prikláňa. Jednoznačné údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov uvedené priamo v zmluve majú informovať dlžníka ešte pred podpisom zmluvy o budúcich platbách a spôsobe ich započítavania. Na takomto výklade citovaného zákonného ustanovenia súdy zotrvali, ako je to zrejmé z novej judikatúry (napr. rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 245/2017 zo dňa 7.11.2017, sp. zn. 27Co 136/2017 zo dňa 30.10.2017, sp. zn. 4Co 70/2017 zo dňa 5.10.2017). Pokiaľ tieto náležitosti budú uvedené v zmluve pre spotrebiteľa to má význam z hľadiska toho, že bude vopred informovaný o stave splatenia úveru čo do istiny, a čo do úrokov a poplatkov ku konkrétnemu dátumu v budúcnosti, ku ktorému by sa spotrebiteľ rozhodol predčasne splatiť úver, pretože ak spotrebiteľ využije toto právo, je povinný zaplatiť úroky len do predčasného splatenia úveru. Zmluva o úvere bola uzavretá dňa 15.8.2008 a nevzťahuje sa na ňu Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorej účelom bolo harmonizovať právnu úpravu členských štátov EÚ týkajúcu sa zmlúv o spotrebiteľskom úvere, keďže podľa čl. 30 ods. 1 Smernice č. 2008/48/ES sa táto smernica nevzťahuje na zmluvy o úvere, ktoré sú platné v čase nadobudnutia účinnosti vnútroštátnych vykonávacích opatrení. Na vykonanie smernice č. 2008/48/ES bol Národnou radou SR prijatý zákon č. 129/2010 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 11.6.2010, teda až po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere.

22. Súd ďalej zistil, že zmluva neobsahuje v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ Zákona č. 258/2001 Z.z. údaj o konečnej splatnosti úveru. Zákonodarca požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. Podľa názoru súdu je v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nevyhnutné, aby bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený osobitný údaj o dátume /deň, mesiac, rok/, kedy je splatná posledná splátka, teda uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Nie je postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť, resp. vypočítať z iných ustanovení zmluvy (z počtu splátok, dátumu uzavretia zmluvy). V čase uzavretia zmluvy nič nebránilo veriteľovi zmluvu pripraviť tak, aby v ňom bol určitým, celkom jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom uvedený termín konečnej splatnosti úveru uvedením jednoznačného dátumu. Ak spotrebiteľ bez (nie jednoduchého) matematického výpočtu nemôže posúdiť, dokedy bude úver splácať, nemôže riadne posúdiť pred uzavretím zmluvy rozsah svojho záväzku. Povinnosť uvádzať túto obligatórnu náležitosť zmluvy (teda uviesť konkrétny dátum konečnej splatnosti) bola súdmi už viackrát judikovaná (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 286/2014 zo dňa 27.5.2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/1201/2015 zo dňa 13.1.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/457/2015 zo dňa 23.3.2016). Jedná sa o rozhodnutia súdov vyšších inštancií, ku ktorým sa tunajší súd prikláňa, pričom všeobecné súdy na takomto výklade citovaného ustanovenia zotrvali ako vyplýva z novej judikatúry, napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 122/2017 zo dňa 12.12.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co 225/2017 zo dňa 25.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 66/2017 zo dňa 15.8.2017. Táto náležitosť ako aj ostatné zákonné náležitosti musia byť uvedené v zmluve o úvere, na ktorej pripájajú svoj podpis obe zmluvné strany a ktorá je výsledkom ich súhlasného prejavu vôle, a preto je nepostačujúce, ak tieto náležitosti uvedie žalobca do ním vyhotoveného oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, s ktorým dlžník neprejavil súhlas a vôľu byť viazaný tam uvedenými ustanoveniami.

23. Zároveň súd zistil, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená RPMN v nesprávnej výške na neprospech spotrebiteľa, a to vo výške 66,04%. Keďže podľa zmluvy o úvere časti 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere výška úrokovej sadzby bola 68,85% ročne, aj RPMN, ktorá predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, musela byť minimálne vo výške 68,85%. Ročná percentuálna miera nákladov ako zákonná náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z. musí byť uvedená a to v správnej výške. Je to podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a je pre spotrebiteľa dôležitá. Vyjadruje totiž celkové ročné náklady na úver. RPMN zahŕňa úroky, poplatky aj prípadné poistenie. RPMN udáva percentuálny podiel z dlžnej čiastky, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti so splátkami, správou a ďalšími výdajmi spojenými s čerpaním úveru. Tento údaj má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru v porovnaní s inými úvermi poskytovanými inými veriteľmi. Uvedenie RPMN v zmluve v nižšej výške nepochybne na neprospech spotrebiteľa, pretože v ňom môže vyvolať zdanie, že úver je pre neho výhodnejší. Ak je tento údaj uvedený v nesprávnej nižšej výške, má sa za to, ako keby uvedený ani nebol.

24. Dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru. Ustanovenie § 4 ods. 3 veta druhá Zákona č. 258/2001 Z.z. sankcionuje absenciu týchto náležitostí v zmluve tak, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

25. Dôvodná bola námietka žalobkyne o tom, že úrok bol v zmluve dojednaný v neprimeranej výške. Podľa zmluvy o úvere bol úver v zmysle vyjadrenia žalobkyne, ktoré žalovaný nepoprel vyplatený vo výške 1.519,39 Eur a žalobkyňa sa ho zaviazala vrátiť spolu s úrokom v sadzbe 68,85% ročne. Podľa štatistického prehľadu priemerných úrokových mier uverejnených Národnou bankou Slovenska na webovej stránke www.nbs.sk pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v septembri 2009 s dobou splatnosti do 5 rokov (čo je tento prípad, keďže úver bol vyplatený v septembri 2009 a doba splatnosti bola 36 mesačných splátok úveru) bola priemerná úroková miera vo výške 11,62%. Úrok z úveru dojednaný v predmetnej zmluve o úvere viac ako päťnásobne prevyšuje priemernú mieru úrokov pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých v danom čase a mieste (na území SR) a zavádza značnú nevyváženosť do zmluvného vzťahu, porušuje pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Súd mal za to, že

zmluvné ustanovenie v zmluve o odplate za úver je podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatné.

26. Medzi stranami nebolo sporu v tom, že žalovaný žalobkyni vyplatil spotrebiteľský úver vrátane revolvingu v úhrnnej výške 1.519,39 Eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď žalovanému nevznikol nárok na úroky a poplatky, mal žalovaný právo iba na vrátenie istiny poskytnutého úveru vo výške 1.519,39 Eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému do 9.2.2013 celkovú čiastku 2.356,61 Eur, ktoré tvrdenia žalobkyne žalovaný nerozporoval, a vyplývajú aj z karty klienta. Žalobkyňa uplatnila bezdôvodné obohatenie v tejto sume. Žalobkyňa neuplatnila bezdôvodné obohatenie titulom jej poslednej úhrady v sume 1.569,19 Eur na základe poštového poukazu zo dňa 30.9.2014, ktorá platba bola pripísaná žalovanému dňa 2.10.2014; nejedná sa v zmysle § 216 ods. 2 CSP o konanie o nároku, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu a súd bol viazaný žalobným návrhom žalobkyne v zmysle § 216 ods. 1 CSP. Neoprávnený majetkový prospech žalovaného v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka predstavujú v zmysle žalobného návrhu a vykonaného dokazovania úroky vyplatené žalovanému zo strany žalobkyne v sume 837,22 Eur /2.356,61 Eur - 1.519,39 Eur/, na ktoré nemal žalovaný z vyššie uvedených dôvodov právo. Obsah tohto záväzkového vzťahu je povinnosť žalovaného ako povinného subjektu, ktorý sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil prijatím plnení nad rámec istiny bez právneho dôvodu vydať tento majetkový prospech oprávnenému subjektu, teda žalobkyni, ktorá je aktívne vecne legitimovaná vzhľadom na to, že vykonala všetky úhrady.

27. Žalovaný vo svojich vyjadreniach riadne namieta premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol dátum, od ktorého ráta počiatok plynutia premlčania ako aj dĺžku premlčacej doby, ktorá uplynula pred podaním žaloby na súd. Predmetné právo je právom majetkovým a preto podlieha premlčaniu. Súd sa teda zaoberal vznesenou námietkou premlčania, pretože premlčané právo podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno priznať. Občiansky zákonník v ustanoveniach § 107 ods. 1, ods. 2 rozlišuje subjektívnu dvojročnú premlčaciu dobu a objektívnu trojročnú a desaťročnú premlčaciu dobu. Počiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby viaže ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka na moment, keď sa oprávnená osoba dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil. Za účelom zaručenia právnej istoty v zmluvných vzťahoch Občiansky zákonník stanovuje v § 107 ods. 2 aj trojročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, ktoré plynú od momentu kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Objektívna premlčacia doba je konečná, nemôže byť predĺžená subjektívnou premlčacou dobou. Právo sa však premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej doby, ktorá môže uplynúť ešte pred uplynutím objektívnej premlčacej doby.

28. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je významná skutočná vedomosť oprávneného a nie len možnosť vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedeného, je skutočnú vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia potrebné vidieť v inom okamžiku ako v oboznámení sa so skutočnosťou, že úverová zmluva nie je v súlade s právom, v dôsledku čoho nevznikol žalovanému nárok na odplatu. Aby na strane žalobkyne mohlo byť usudzované na jej vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musela poznať právo, teda, že v dôsledku neuvedenia zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je úver bez úročný a bez poplatkov a v dôsledku neprimeranej výšky odplaty za úver je ustanovenie o tejto odplate neplatné. Vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou „neznalosť práva neospravedlňuje“, a znalosť práva sa u jeho adresátov (bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú právnické vzdelanie) nevyvrátiteľne predpokladá v zmysle § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, pričom za okamžik vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva u žalobkyne je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Vedomosť o tom, že zmluva nemá predpísané náležitosti, resp. má nesprávne náležitosti treba viazať na okamih, kedy žalobkyňa podpísala zmluvu a oboznámila sa s ňou. Vedomosť žalobkyne o tom, že zo strany žalobkyne došlo pri splácaní úveru žalovanému k plneniu nad rámec poskytnutej istiny nastáva okamžikom, kedy žalobkyňa uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Žalobkyňa totiž poznala výšku úveru ako aj výšku splátok, a bola schopná sa jednoduchým matematickým výpočtom dozvedieť, kedy začala platiť nad rámec istiny. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Uvedené závery korešpondujú so závermi Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 1Cdo 67/2011, závermi Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutiach sp. zn. 28Cdo 685/2011, sp. zn. 28Cdo 3977/2007 a aj so závermi Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 17Co 315/2017 zo dňa 6.9.2017, sp. zn. 17Co 372/2015 zo dňa 27.4.2016.

29. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 5.5.2017. Odo dňa nasledujúceho po dni prvej platby žalobkyne nad rámec istiny úveru začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba. Vzhľadom na dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu premlčané sú plnenia, ktoré žalobkyňa nad rámec istiny úveru, teda bez právneho dôvodu uhradila žalovanému pred 5.5.2015. Keďže žalobkyňa vykonala titulom predmetnej zmluvy o úvere úhrady od 7.10.2009 do 9.2.2013 (v rámci ktorých istinu úveru 1.519,39 Eur po prvý krát preplatila úhradou 24. splátky v sume 65,43 Eur dňa 7.9.2011), je zrejmé, že premlčacia doba uplynula márne pred podaním žaloby na súd pokiaľ ide o všetky vykonané úhrady žalobkyne nad rozsah istiny úveru. Od nasledujúceho dňa po úhrade poslednej splátky úveru dňa 9.2.2013, t.j. od 10.2.2013 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, a uplynula márne dňa 10.2.2015. Ak je premlčaná táto úhrada zo dňa 9.2.2013 nad rámec istiny úveru, je zrejmé, že premlčané sú aj všetky predchádzajúce úhrady žalobkyne nad rámec istiny úveru. Pokiaľ by žalobkyňa žalobou uplatnila aj nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 1.569,19 Eur, ktorú uhradila žalovanému dňa 2.10.2014, aj toto právo by vyhodnotil súd ako premlčané, pretože od nasledujúceho dňa 3.10.2014 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, a uplynula márne dňa 3.10.2016.

30. Súd po vykonanom dokazovaní uzavrel, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre aplikáciu objektívnej 10 ročnej premlčacej doby ako to navrhovala žalobkyňa. Nebolo totiž preukázané, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie úmyselne, čo je zákonnou podmienkou pre použitie 10 ročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pre vznik záväzku z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje zavinenie povinnej osoby, ktorá sa bezdôvodne obohatila na úkor inej osoby. Ak však oprávnená osoba tvrdí, že povinná osoba získala na jej úkor úmyselne majetkový prospech bez právneho dôvodu, musí oprávnená osoba preukázať úmyselné konanie povinnej osoby, pri ktorom došlo k bezdôvodnému obohateniu. Zavinenie je vybudované na zložke vedomostnej a zložke vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, pokiaľ ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a chcel ho získať. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. S poukazom na okolnosti uzavretej úverovej zmluvy bola žalobkyňa povinná preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o úvere a prijatia plnení nad rámec istiny úveru na základe tejto zmluvy skutočne vedel, a chcel získať bezdôvodné obohatenie alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Z úverovej zmluvy, ktorú sporové strany uzavreli v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, vyplýval pre žalobkyňu ako dlžníka záväzok, že poskytnuté peňažné prostriedky žalovanému vráti a zaplatí mu úroky. Je nesporné, že žalovaný chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže z týmto účelom sú uzatvárané veriteľmi zmluvy o úvere. Uvedené však nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. V čase uzavretia zmluvy dňa 25.9.2009 ani v čase prijatia platieb od žalobkyne (posledná platba zo dňa 2.10.2014) nemohol žalovaný vedieť ani predpokladať, že o neskôr posúdi súd zmluvu o úvere uzavretú medzi žalovaným, žalobkyňou a spoludlžníčkou ako neplatný právny úkon (právne posúdenie v rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 27 C135/2014-33 zo dňa 7.10.2014), resp. ako právny úkon, z ktorého mu voči žalobkyňi a spoludlžníčke nevznikol nárok na úroky a poplatky (odplatu) dojednané v zmluve o úvere z dôvodu absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.. Nemožno prehľadnúť fakt, že uvedené závery súdov sú výsledkom súdneho výkladu na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov, pričom žalovaný si uvedené právne predpisy v čase uzavretia zmluvy o úvere vykladal inak ako ich vykládali neskôr súdy v rámci rozhodovacej praxe. V uvedenom časovom období dochádzalo aj k zmenám zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy. Navyše rozhodovacia činnosť všeobecných súdov nebola vždy rovnaká a stávalo sa, že pokiaľ jeden súd nárok zo spotrebiteľskej zmluvy pripravenej žalovaným a uzatvorenej so spotrebiteľom priznal, iný okresný súd nárok z obdobnej spotrebiteľskej zmluvy vyhodnotil ako nedôvodný. Vzhľadom na uvedené je len ťažko možné jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel žalovaného ako veriteľa uzatvárať zmluvy o spotrebiteľskom úvere s úmyslom sa bezdôvodne obohacovať na úkor spotrebiteľov. Rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 9/2012 zo dňa 21.1.2013 a sp. zn. 9Co 648/2013 zo dňa 20.2.2014, v ktorých bol účastníkom žalovaný, a na ktoré poukázala žalobkyňa v žalobe, a ktorými boli konštatované pochybenia žalovaného ako dodávateľa pri koncipovaní zmlúv o spotrebiteľskom úvere boli vydané až po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere zo dňa 25.9.2009. Žalobkyňou predložené odpovede Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 23.9.2016

a 23.6.2016, v ktorých ministerstvo konštatovalo, že v tam uvedených dvoch zmluvách o úvere č. XXXXXX-XXXXX, č. XXXXXX-XXXXX absentujú náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. boli tiež vyhotovené niekoľko rokov po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere zo dňa 25.9.2009. Z predloženého výňatku inšpekčného záznamu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 16.10.2009 vyplýva, že u žalovaného bola vykonaná inšpekcia zameraná na dodržiavanie zákona č. 258/2001 Z.z. so záverom inšpektorátu, že v 10 námatkovo vybraných a prekontrolovaných zmluvách o úvere uzavretých od 25.2.2009 do 22.6.2009 nebolo zistené prekročenie hodnoty RPMN. Súd potom uzavrel, že žalobkyňa neprodukovala dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že v čase uzavretia zmluvy bolo príslušným orgánom (napr. súdom, alebo iným orgánom dohľadu) žalovanému vytýkané, že neuvádzaním povinných náležitostí do zmluvy o spotrebiteľských úveroch porušuje zákon, resp. že žalovanému nevznikol nárok na odplatu za úver, a žeby z toho konania žalovaného bolo možné bez akýchkoľvek pochybností odvodiť úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne. V obdobných konaniach o vydanie bezdôvodného obohatenia nebolo súdmi vyhodnotené konanie žalovaného iba vzhľadom na jeho zaužívanú prax pri uzatváraní zmlúv so spotrebiteľmi a prijímaní plnení z týchto zmlúv ako úmyselné konanie za účelom získania bezdôvodného obohatenia, pokiaľ nebol bez pochyb vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť (napr. rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 68/2018 zo dňa 20.6.2018, sp. zn. 5Co 11/2018 zo dňa 8.5.2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 1015/2014 zo dňa 25.4.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 332/2017 zo dňa 28.3.2018).

31. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že vznesenie námietky premlčania žalovaným v tomto konaní je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Námietka premlčania je zákonným inštitútom, ktorého účelom je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva na súde a zároveň zabrániť stavu právnej neistoty na strane povinných osôb, ktoré by v prípade neexistencie inštitútu premlčania boli nútené splniť si svoje povinnosti aj po časovo neprimeranej dobe. Nie je vylúčené, aby aj taký výkon práva, ktorý je v súlade so zákonom predstavoval konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a preto nepožíval právnu ochranu. O takýto prípad však môže ísť iba celkom výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva. Posúdenie vznesenia námietky premlčania ako výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi je natoľko významným zásahom do právnej istoty strany, ktorá námietku premlčania vznesla, že okolnosti, za ktorých bola vznesená museli prekročiť rámec dobrých mravov natoľko intenzívne, že tento zásah možno považovať za odôvodnený (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 176/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/507/2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2012). V danom prípade však žalobkyňa netvrdila žiadne relevantné konkrétne okolnosti, ktoré by opodstatňovali záver o tom, že vznesená námietka premlčania práva zo strany žalovaného predstavuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Neboli zistené také objektívne okolnosti, ktoré by žalobkyňu bránili uplatniť svoje právo na súde pred uplynutím zákonnej premlčacej doby, a ktoré okolnosti by zavinili žalovaný. Skutočnosť, že žalovaný v inom súdnom konaní uplatnil proti žalobkyňi svoje nároky z predmetnej zmluvy o úvere nebránili žalobkyňi domáhať sa svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia priamo v tomto inom súdnom konaní vzájomnou žalobou, teda nemusela čakať na vydanie rozsudku súdu. Keďže žalobkyňa nemá právnické vzdelanie, mohla sa obrátiť so žiadosťou o poskytnutie právnych služieb na advokáta, prípadne na Centrum právnej pomoci. Neobstojí ani tvrdenie žalobkyne, že až z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C 135/2014 zo dňa 7.10.2014 sa dozvedela, že žalovaný tým, že prijal od nej úhrady nad rámec istiny úveru sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, a skôr sa to nemala ako dozvedieť, pretože je nutné zohľadniť zásadu neznalosť práva nikoho neospravedlňuje ako je táto bližšie uvedená v odseku 28 odôvodnenia tohto rozsudku a bolo potrebné vziať zreteľ aj na zásadu práva patria bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí svoje oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva uplatňovali, bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva. Žalobkyňa, aby predišla premlčaniu svojho práva mala možnosť vlastným úsilím si toto právo ustrážiť, riadne a včas ho uplatniť vykonaním príslušného procesného úkonu. Je

teda zrejme, že márne uplynutie premlčacej doby nemožno pričítať v žiadnom rozsahu žalovanému, ale ide výlučne o zavinenie žalobkyne, ktorá má dbať o to, aby si práva na súde uplatnila včas.

32. Pretože žalovaný vzniesol dôvodne námietku premlčania uplatneného práva, a premlčané právo nemožno podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať, súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia výrokom I. zamietol.

33. Zmenenou žalobou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala aj zaplata prmeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.444,15 Eur. Základným predpokladom po splnení ktorého vzniká spotrebiteľovi nárok voči dodávateľovi na zaplata prmeraného finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. to, že spotrebiteľ bol úspešný v konaní, v ktorom uplatnil proti dodávateľovi nárok z dôvodu porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Úspech v konaní sa musí premietnuť do výroku rozsudku. Keďže však nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý žalobkyňa uplatnila proti žalovanému pre porušenie predpisov na ochranu práv spotrebiteľov zo strany žalovaného bol pre dôvodne vznesenú námietku premlčania týmto rozsudkom zamietnutý, neboli splnené podmienky v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pre priznanie prmeraného finančného zadosťučinenia. Preto nebolo možné žalobe vyhovieť ani v tejto časti, a súd ju výrokom I. zamietol.

34. Žalovaným vznesená námietka miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu prejednať a rozhodnúť danú vec nebola dôvodná. Uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj nárok na zaplata prmeraného finančného zadosťučinenia má základ v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Pri uzatváraní predmetnej zmluvy a pri plnení z nej mala žalobkyňa postavenie spotrebiteľa a žalovaný vystupoval ako dodávateľ. Je teda zrejme, že žalobkyňa uplatnila právo zo spotrebiteľskej zmluvy a ide o spotrebiteľský spor. Podľa § 19 písm. d/ CSP je na konanie miestne príslušný súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor. Keďže žalobkyňa má adresu trvalého pobytu v Trenčíne, ktorý patrí do územného obvodu Okresného súdu Trenčín, je daná miestna príslušnosť tunajšieho súdu.

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. Žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Vzhľadom na zásadu úspechu je žalobkyňa podľa § 255 ods. 1 CSP povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle § 257 CSP nemal byť žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu alebo čiastočne. Súd nemohol pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadniť žalobkyňou tvrdenú skutočnosť, že žalobkyňa zaplatila žalovanému na základe zmluvy o úvere vyššiu sumu než bola povinná. Žaloba žalobkyne bola zamietnutá pre oprávnené vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Podľa názoru súdu nemožno potom samotnú skutočnosť, že žalovaná vlastnou vinou neuplatnila svoje práva v zákonnej lehote na súde prenášať na žalovaného v tom smere, žeby mu mala byť náhrada trov konania krátená alebo úplne nepriznaná. Preto súd výrokom II. vyslovil, že úspešný žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 127 ods. 1 CSP v odvolaní treba uviesť tieto všeobecné náležitosti: ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.